

Utstyret i orden: Eirik Wangberg inspisering mixebordet i det legendariske Polar studio i Abba-museet i Stockholm.

Stockholm: Stein Slettebak Wangen (bak) har skrevet bok om den legendariske musikkprodusenten Eirik «The Norwegian» Wangberg. Wangberg spilte i band med den legendariske Janne Schaffer på 60-tallet. De møttes i Stockholm igjen for boklanseringen.

Ross og Ringo Starr, til fordel for Ørnulf & Sluskan og Frøya mannskor. Men på spørsmål om det han har angret på at han byttet ut jetset-omgangskrets i solfylte California med en noe gråere tilværelse i Trøndelag, trenger han ikke betenkningstid.

- Nei, dette var en veloverveid beslutning. Jeg ville at barna skulle vokse opp i norsk natur. Samtidig begynte foreldrene mine å bli gamle og det var bare jeg der som kunne ta seg av dem. Hele familien trivdes, sier Eirik,

som blant annet produserte The Kids og fikk spellemannpris for Alex-albumet «Always» mens han var i Trondheim.

Lakseoppdrett på Frøya

Barna og han selv trivdes enda bedre ute på Frøya. Han flyttet dit for å satse i den raskt voksende fiskeoppdrettsnæringen. Det var ikke noe latmannsliv.

- Jeg elsket å begynne arbeidsdagen klokka 3-4 om morgenen, selv om det var på den tiden jeg pleide å legge meg i California, sier Wangberg. Men oppdrettseventyret endte ikke lykkelig. Hans anlegg var et av mange som ble rammet av den såkalte Hitra-syken.

Eiriks store sorg

På det tidspunktet hadde Eirik blitt skilt fra sin kone Alix. Hun bodde noen år i Oslo, men flyttet så tilbake til USA og tok med seg barna. Avstanden til de to barna var tung for Eirik, men det skulle bli verre. Han forteller i boka om sitt livs store nedtur, da hans sønn Kristian døde i kamp i Afghanistan, og at han samme dag som dødsbudskapet fikk vite at han ikke var sin datters egentlig far.

- Det var Slettebak Wangen som overtalte meg til å inkludere dette. Han sa at skal en fortelle om sitt livs topper må en ta med bunnen også. Hele historien må fortelles. Det var tøft, men jeg er glad jeg gjorde det, sier Eirik The Norwegian Wangberg.

OLE JACOB HOEL 95198 722
ole.jacob.hoel@adresseavisen.no

«Mitt liv med stjerner» har forord av Paul McCartney og forteller om jetsetliv og plateinnspillinger med blant andre The Beach Boys, Paul & Linda McCartney, Carole King, Ted Gärdestad, John Travolta, Diana Ross - og Ørnulf & Sluskan.

Fascinerende: Alt har tilsynelatende et potensiale i Ratkjes hender, mener vår anmelder. Luftforsvarets musikkorps var blant de som fremførte fem verk av Maja S.K. Ratkje i Dokkhuset onsdag kveld. Foto: GUSTAV BORGERSEN

Og det ble lyd!

Det er umulig ikke å la seg fascinere av Maja Ratkjes grenseløse utforskning og skaperkraft.

For to dager siden forvandlet årets festivalkomponist, Maja Solveig Kjelstrup Ratkje, -Dokkhuset til et mørkt trykk-kammer av elektronisk og vokal sampling. Med en sylskarp visuell profil og et kvadrofonsk lydanlegg jobbet hun seg konsentrert gjennom den ene komplekse strukturen etter den andre.

Nå sitter jeg i samme rom. Med samme komponist. Men rammen er totalt forandret. Lett og ledig, blant uniformene til Luftforsvarets musikkorps, introduserer Ratkje marsjen «69 Marching Bars of Left-overs from an Old Century». De neste 90 minuttene skal derimot vise seg å bli noe helt annet enn lett og ledig for nevnte musikkorps, pluss den eminente trekkspilleren Frode Haltli, vokalist Ratkje, kontrabassist Håkon Thelin og Engegårdskvartetten. De fem verkene er kompositorisk, instrumentalt og klanglig like varierte som et velassortert festivalprogram. At alt stammer fra én og samme komponist er i seg selv et bevis på en sjelden lydlig eksperimentvilje og arbeidsmessig maratonstamina.

«Etter å ha lånt noen marsj-cymbaler under flere økter med marsjering sammen med Åsnes Hornmusikk 17. mai 1999, følte jeg meg kompetent nok til å ta fatt på arbeidet», sier hun om ovennevnte marsj - en nokså drøy dynamisk utfordring for et hvilket som helst korps. «Jeg ville lage et stykke som tok utgangspunkt i en spektralanalyse av den dypeste

Festivalkomponist: Maja Ratkje

tonen på en tenorsaksofon spilt med 'jazz'-munnstilling», forklarer Ratkje om sine «Waves»-stykker og kveldens fremføring av «Waves IIb» - en komposisjon så konseptuell at den like godt kunne ha blitt fremført noen hundre meter østover, som performance på Gråmølna.

Hvor finnes fellesnevneren i dette referensielle kaoset? Mens musikerne jobber seg gjennom partitur etter partitur, forsøker jeg å sammenfatte kvelden. Hva kommuniserer dette? Det at Ratkje kjemper seg frem som musiker og komponist og faktisk fullfører disse komposisjonene - med et så bredt og på grensen til glupsk spekter av innfallsvinkler og strategier som her - før hun fyller tretti (!), fremstår i retrospekt som det reneste galimatias. Men angriper jeg ikke det hele i den gale enden

Alt har tilsynelatende et potensiale i Ratkjes hender.

KONSERT

«100% Maja»

Fem verk av Maja Solveig Kjelstrup Ratkje, fremført av Luftforsvarets musikkorps, Engegårdskvartetten, Håkon Thelin, Frode Haltli og Maja Ratkje. Trondheim Kammermusikkfestival, Dokkhuset

nå? Å plassere bruddstykke etter bruddstykke inn i kategorier og ismer er å la seg binde og blinde av kulturelle sedvaner.

Her må man tenke lyd først: den rå, ukategoriserte, fysiske lyden. Tradisjoner, instrumentasjon, tonale strukturer, rytmiske tryggheter og tekstmasse er konfrontert som utfordringer, utgangspunkt som omformuleres.

Under det som kanskje er kveldens høydepunkt, japaninspirerte «Gagaku Variations» for akkordeon og strykekvartett, tenker jeg ikke land, men lyd, ikke komposisjon på partituret, men konstruksjon i rommet. Og akkurat slik var det også på mandag, om enn innenfor et helt annet klanglig uttrykk: -en konsentrasjon om lyden i rommet.

Det virker selvsagt å understreke at hundre prosent angir et maksimum. Alt er med. Tittelen «100% Maja» spiller uomtvistelig på at hele kvelden er viet festivalkomponistens arbeider. Men den er nok mer presis enn som så: Alt har tilsynelatende et potensiale i Ratkjes hender.

Anmeldt av GUSTAV SVIHUS BORGERSEN